

opusdei.org

Missatge del Papa per a la 58a Jornada Mundial de la Pau

El dia 1 de gener se celebra la Jornada Mundial de la Pau. Amb aquest motiu el Sant Pare cada any envia un missatge. El lema del missatge del 2025, any jubilar: «Perdona les nostres ofenses, concediu-nos la vostra pau»

30/12/2024

Missatge del Sant Pare Francesc

per a la 58a Jornada Mundial de la Pau

1 de gener de 2025

**«Perdona les nostres ofenses,
concediu-nos la vostra pau»**

I. Escoltant el crit de la humanitat amençada

1. A l'inici d'aquest nou any que ens dona el Pare celestial, temps jubilar dedicat a l'esperança, dirigeixo el meu desig de pau més sincer a tota dona i tot home, en particular a qui se sent prostrat per la seva pròpia condició existencial, condemnat pels seus propis errors, aixafat pel judici dels altres, i ja no aconsegueix albirar cap perspectiva per a la seva vida. A tots vosaltres, esperança i pau, perquè aquest és un Any de gràcia que prové del Cor del Redemptor.

2. El 2025 l'Església catòlica celebra el Jubileu, esdeveniment que omple els cors d'esperança. El “jubileu” es remunta a una antiga tradició jueva, quan el so d'una banya —en hebreu *iobel*—anunciava, cada quaranta-nou anys, un de clemència i alliberament per a tot el poble (cf. *Lv 25,10*) . Aquesta crida solemne havia de ressonar idealment a tot el món (cf. *Lv 25,9*), per restablir la justícia de Déu en diferents àmbits de la vida: en l'ús de la terra, en la possessió dels béns, en la relació amb el proïsme, sobretot pel que fa als més pobres i als que havien caigut en desgràcia. El so de la banya recordava a tot el poble —al que era ric i al que s'havia empobrit— que cap persona ve al món per ser oprimida; som germans i germanes, fills del mateix Pare, nascuts per ser lliures segons la voluntat del Senyor (cf. *Lv 25,17.25.43.46.55*).

3. També avui, el Jubileu és un esdeveniment que ens impulsa a cercar la justícia alliberadora de Déu sobre tota la terra [1] que, com la veu de la sang d'Abel el just, s'eleva des de moltes parts de la terra (cf. *Gn* 4,10), i que Déu mai no deixa d'escoltar. També nosaltres ens sentim cridats a ser veu de tantes situacions d'explotació de la terra i d'opressió del proïsme [2]. Aquestes injustícies assumeixen sovint la forma del que sant Joan Pau II va definir com «estructures de pecat» [3] perquè no es deuen només a la iniquitat d'alguns, sinó que s'han consolidat —per dir-ho així— i se sostenen en una complicitat estesa.

4. Cadascú de nosaltres cal que se senti responsable d'alguna manera per la devastació a què està sotmesa la nostra casa comuna, començant per aquestes accions que, encara que només sigui indirectament, alimenten els conflictes que estan

assotant la humanitat. Així es fomenten i s'entrellacen desafiaments sistèmics, diferents però interconnectats, que assolien el nostre planeta [4]. Em refereixo, en particular, a les disparitats de tota mena, al tracte inhumà que es dona a les persones migrants, a la degradació ambiental, a la confusió generada culpablement per la desinformació, al rebuig de tota forma de diàleg, a les grans inversions en indústria militar. Tots són factors d'una amenaça concreta per a l'existència de la humanitat en conjunt. Per tant, al començament d'aquest any volem posar-nos a escoltar aquest crit de la humanitat perquè tots plegats i personalment ens sentim cridats a trencar les cadenes de la injustícia i, així, proclamar la justícia de Déu. Fer algun acte de filantropia esporàdic no és suficient. Es necessiten, per contra, canvis culturals i estructurals,

de manera que també s'efectuï un canvi durador [5].

II. Un canvi cultural: tots som deutors

5. L'esdeveniment jubilar ens convida a emprendre diversos canvis, per afrontar la condició actual d'injustícia i desigualtat, recordant-nos que els béns de la terra no estan destinats només a alguns privilegiats, sinó a tots [6] . Pot ser útil recordar allò que escrivia sant Basili de Cesarea: «Quina cosa, digues-me, et pertany? D'on l'has pres per posar-la a la teva vida? [...] Potser no vas sortir nu del ventre de la teva mare?, no tornaràs nu novament a la terra? Els béns presents, d'on et venen? Si dius de l'atzar, ets impiu, perquè no reconeixes el Creador, ni dones gràcies al que t'ho ha donat» [7] . Quan manca la gratitud, l'home deixa de reconèixer els dons de Déu.

Tanmateix, el Senyor, en la seva misericòrdia infinita, no abandona els homes que pequen contra Ell; més aviat confirma el *do* de la vida amb el *perdó* de la salvació, ofert a tothom mitjançant Jesucrist. Per això, ensenyant-nos el “Parenostre”, Jesús ens convida a demanar: «Perdona les nostres ofenses» (*Mt 6,12*).

6. Quan una persona ignora el propi vincle amb el Pare, comença a albergar la idea que les relacions amb els altres puguin ser governades per una lògica d'exploació, on el més fort pretén tenir el dret d'abusar del més feble [8]. Com les elits en el temps de Jesús, que s'aprofitaven dels patiments dels més pobres, així avui en l'aldea global interconnectada [9], el sistema internacional, si no s'alimenta de lògiques de solidaritat i d'interdependència, genera injustícies, exacerbades per la corrupció, que atrapen els països

més pobres. La lògica de l'explotació del deutor també descriu sintèticament l'actual crisi del deute que afecta diversos països, sobretot del sud del món.

7. No em canso de repetir que el deute extern ha esdevingut un instrument de control, a través del qual alguns governs i institucions financeres privades dels països més rics no tenen escrúpols d'explotar de manera indiscriminada els recursos humans i naturals dels països més pobres, a fi de satisfer les exigències dels propis mercats [10] . A això s'afegeix que diverses poblacions, més aclaparades pel deute internacional, també es veuen obligades a carregar amb el pes del deute ecològic dels països més desenvolupats [11] . El deute ecològic i el deute extern són dues cares d'una mateixa moneda d'aquesta lògica d'explotació que culmina a la crisi del deute [12] . Pensant en aquest

any jubilar, convido la comunitat internacional a emprendre accions de remissió del deute extern, reconeixent l'existència d'un deute ecològic entre el nord i el sud del món. És una crida a la solidaritat, però sobretot a la justícia [13].

8. El canvi cultural i estructural per superar aquesta crisi es realitzarà quan finalment ens reconeguem tots fills del Pare i, davant Ell, ens confessem tots deutors, però també tots necessaris, necessitats els uns dels altres, segons una lògica de responsabilitat compartida i diversificada. Podrem descobrir «definitivament que ens necessitem i ens devem els uns als altres» [14].

III. Un camí d'esperança: tres possibles accions

9. Si ens deixem tocar el cor per aquests canvis necessaris, l'Any de gràcia del jubileu podrà reobrir la via de l'esperança per a cadascun de

nosaltres. L'esperança neix de l'experiència de la misericòrdia de Déu, que és sempre il·limitada [15].

Déu, que no deu res a ningú, continua atorgant sense parar gràcia i misericòrdia a tots els homes. Isaac de Nínive, un Pare de l'Església oriental del segle VII, escrivia: «El teu amor és més gran que les meves ofenses. Insignificants són les onades del mar respecte al nombre dels meus pecats; però, si pesem els meus pecats, respecte al teu amor, s'esfumen com el no-res»[16] . Déu no calcula el mal comès per l'home, sinó que és immensament «ric en misericòrdia, pel gran amor amb què ens va estimar» (*Ef* 2,4). Alhora, escolta el crit dels pobres i de la terra. Només cal aturar-se un moment, a l'inici d'aquest any, i pensar en la gràcia amb què cada vegada perdona els nostres pecats i condona tots els nostres deutes,

perquè el nostre cor s'inundi
d'esperança i de pau.

10. Per això Jesús, en la pregària del
“Parenostre”, estableix una afirmació
molt exigent: «com també nosaltres
perdonem els qui ens ofenen»,
després que hem demanat al Pare la
remissió de les nostres ofenses (cf.
Mt 6 ,12). Per perdonar una ofensa
als altres i donar-los esperança cal,
en efecte, que la pròpia vida estigui
plena d'aquesta esperança que arriba
de la misericòrdia de Déu.

L'esperança és sobreabundant en la
generositat, no calcula, no exigeix
comptes als deutors, no es preocupa
del propi guany, sinó que té com a
punt de mira una sola finalitat:
aixecar el que està caigut, embenar
els cors ferits, alliberar de tota forma
d'esclavatge.

11. A l'inici d'aquest Any de gràcia,
voldria, per tant, suggerir tres
accions que puguin restaurar la

dignitat a la vida de poblacions senceres i tornar-les a posar en camí sobre la via de l'esperança, perquè se superi la crisi de la deute i tots es puguin tornar a reconèixer deutors perdonats.

Sobretot, reprenc la crida llançada per sant Joan Pau II en ocasió del Jubileu de l'any 2000, de pensar «en una notable reducció, sinó en una total condonació, del deute internacional, que grava sobre el destí de moltes nacions» [17] . Que, reconeixent el deute ecològic, els països més rics se sentin cridats a fer el possible per condonar els deutes d'aquells països que no estan en condicions de tornar allò que deuen. Certament, perquè no es tracti d'un acte aïllat de beneficència, que porti a córrer el risc de desencadenar novament un cercle viciós de finançament-deute, cal, alhora, el desenvolupament d'una nova arquitectura financera, que porti a la

creació d'un ordre financer global fonamentat en la solidaritat i l'harmonia entre els pobles.

A més, demano un compromís ferm per promoure el respecte de la dignitat de la vida humana, des de la concepció fins a la mort natural, perquè tota persona pugui estimar la pròpia vida i mirar el futur amb esperança, desitjant el desenvolupament i la felicitat per a si mateix, per a si mateixa i per als seus fills. Sense esperança a la vida, en efecte, és difícil que sorgeixi al cor dels més joves el desig de generar altres vides. Aquí, en particular, voldria convidar una vegada més a un gest concret que pugui afavorir la cultura de la vida. Em refereixo a l'eliminació de la pena de mort a totes les nacions. Aquesta mesura, en efecte, a més de comprometre la inviolabilitat de la vida, destrueix tota esperança humana de perdó i de renovació [18].

M'atreveixo també a tornar a llançar una altra crida, apel·lant-me a sant Pau VI i a Benet XVI [19] , per a les joves generacions, en aquest temps marcat per les guerres: utilitzem almenys un percentatge fix dels diners emprats en els armaments per a la constitució d'un Fons mundial que elimini definitivament la fam i faciliti als països més pobres activitats educatives també dirigides a promoure el desenvolupament sostenible, contrastant el canvi climàtic [20] . Hem de buscar que s'elimini tot pretext que pugui impulsar els joves a imaginar el futur sense esperança, o bé com una expectativa per venjar la sang dels seus éssers estimats. El futur és un do per superar els errors del passat, per construir camins de pau nous.

IV. La meta de la pau

12. Aquells que emprendran, per mitjà dels gestos suggerits, el camí de

l'esperança, podran veure cada cop més propera la tan anhelada meta de la pau. El salmista ens confirma aquesta promesa: quan «l'Amor i la Veritat es trobaran, la Justícia i la Pau s'abraçaran» (*Sal* 85,11). Quan em desposseeixo de l'arma del préstec i restitueixo la via de l'esperança a una germana o a un germà, contribueixo al restabliment de la justícia de Déu en aquesta terra i m'encamino amb aquesta persona cap a la meta de la pau. Com deia sant Joan XXIII, la veritable pau només podrà néixer d'un cor desarmat de l'angoixa i la por de la guerra [21].

13. Que el 2025 sigui un any en què creixi la pau. La pau real i duradora que no s'atura en les objeccions dels contractes o a les taules de compromisos humans [22] . Cerquem la veritable pau, que és donada per Déu a un cor desarmat: un cor que no s'entesta a calcular allò que és

meu i allò que és teu; un cor que dissipa l'egoisme en la promptitud d'anar a trobar els altres; un cor que no dubta a reconèixer-se deutor respecte de Déu i per això està disposat a perdonar els deutes que oprimeixen el proïsme; un cor que supera el desànim pel futur amb l'esperança que tota persona és un bé per a aquest món.

14. El desarmament del cor és un gest que involucra tots, els primers i els últims, els petits i els grans, els rics i els pobres. De vegades, n'hi ha prou amb una cosa senzilla, com «un somriure, un gest d'amistat, una mirada fraterna, una escolta sincera, un servei gratuït»[\[23\]](#) . Amb aquests petits grans gestos ens apropem a la meta de la pau i l'assolirem més ràpid; és més, al llarg del camí, juntament amb els germans i germanes reunits, ens descobrirem ja canviats respecte a com havíem partit. En efecte, la pau no s'assoleix

només amb el final de la guerra, sinó amb l'inici d'un món nou, un món on ens descobrim diferents, més units i germans del que havíem imaginat.

15. Concedeix-nos la teva pau, Senyor! Aquesta és la pregària que elevo a Déu, mentre envio els meus millors desitjos per a l'any nou als caps d'estat i de govern, als responsables de les organitzacions internacionals, als líders de les diverses religions, a totes les persones de bona voluntat.

Perdona les nostres ofenses, Senyor, com nosaltres perdonem els qui ens ofenen, i en aquest cercle de perdó concediu-nos la vostra pau, aquesta pau que només Tu pots donar a qui es deixa desarmar el cor, a qui amb esperança vol remetre els deutes dels propis germans, a qui sense temor confessa de ser el teu deutor,

a qui no roman sord al crit dels més pobres.

Vaticà, 8 de desembre de 2024

FRANCESC

[1] *Spes non confundit*. Butlla de convocatció del Jubileu Ordinari de l'Any 2025 (9 maig 2024), 8.

[2] Cf. S. Joan Pau II, Carta ap. *Tertio millenni advenient* (10 novembre 1994), 51.

[3] Carta enc. *Sollicitud rei socialis* (30 desembre 1987), 36.

[4] Cf. *Discurs als participants en la Trobada promoguda per les Acadèmies Pontifícies de les Ciències i de les Ciències Socials* (16 maig 2024).

[5] Cf. Exhort. ap.

[6] Cf. Spes non confundit. Butlla de convocació del Jubileu Ordinari de l'Any 202 5 (9 maig 2024), 16.

[7] Homília d'avaritia , 7: PG 31, 275.

[8] Cf. Carta enc. Laudato si' (24 maig 2015), 123.

[9] Cf. Catequesi (2 setembre 2020): L'Osservatore Romano , ed. setmanal en llengua espanyola (4 setembre 2020), p. 12.

[10] Cf. Discurs als participants a la Trobada “Abordant la crisi de deute al Sud Global” (5 juny 2024).

[11] Cf. Discurs a la Conferència de les Parts en la Convenció Marc de les Nacions Unides sobre el Canvi Climàtic — COP 28 (2 desembre 2023).

[12] Cf. Discurs als participants a la Trobada “Abordant la crisi de deute al Sud Global” (5 juny 2024).

[13] Cf. Spes non confundit. Bula de convocació del Jubileu Ordinari de l'Any 2025 (9 maig 2024), 16.

[14] Carta enc. Fratelli tutti (3 octubre 2020), 35.

[15] Cf. Spes non confundit. Butlla de convocació del Jubileu Ordinari de l'Any 2025 (9 maig 2024), 23.

[16] Discurs X (Tercera col·lecció), Oració , 100-101: CSCO 638, 115. Sant Agustí fins i tot arriba a afirmar que Déu no deixa de fer-se deutor de l'home: «Perquè encara que “la teva misericòrdia és infinita”, tens a bé fer-te deutor amb promeses d'aquells mateixos a qui tu perdones tots els seus deutes» (cf. Confesiones, 5,9,17: PL 32, 714).

[17] Carta ap. Tertio millenni advenient (10 novembre 1994), 51.

[18] Cf. Spes non confundit. Butlla de convocat o del Jubileu Ordinari de l'Any 2025 (9 maig 2024), 10.

[19] Cf. S. Pablo VI, Carta enc. Populorum progressio (26 març 1967), 51 ; Sacramentum caritatis (22 febrer 2007), 90.

[20] Cf. Carta enc. Fratelli tutti (3 octubre 2020), 262; Discurs al Cos Diplom tic acreditat davant la Santa Seu (8 gener 2024); Canvi Climàtic — COP 28 (2 desembre 2023).

[21] Cf. Carta enc. Pacem in terris (11 abril 1963), 113.

[22] Cf. Commemoració en el des  aniversari de la “Invocació a la pau a Terra Santa” (7 juny 2024).

[23] Spes non confundit. Butlla de convocat o del Jubileu Ordinari de l'Any 2025 (9 maig 2024), 18.

Foto de charlesdeluvio a
Unsplash

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/missatge-del-
papa-per-a-la-58a-jornada-mundial-de-
la-pau-2025/](https://opusdei.org/ca-ad/article/missatge-del-papa-per-a-la-58a-jornada-mundial-de-la-pau-2025/) (15/04/2025)